

POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 13 maja 2020 r.
sprawy **M. Ż. i K. P.**
skazanych za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionych przez obrońców skazanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 19 sierpnia 2019 r., sygn. akt II AKa (...)
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w R.
z dnia 18 stycznia 2017 r., sygn. akt II K (...)

postanowił

- 1. oddalić kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu skazanego K. P. - adw. T. Z. (Kancelaria Adwokacka w R.) - kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł, w tym 23 % VAT, tytułem opłaty za sporządzenie i wniesienie kasacji;**
- 3. zwolnić skazanego M. Ż. od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne w części na niego przypadającej, a skazanego K. P. zwolnić od wydatków tego postępowania w części na niego przypadającej.**

UZASADNIENIE

M. Ż. został oskarżony o to, że:

I. w bliżej nieustalonym dniu na początku stycznia 2016 roku w D. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z K. P., który posługiwał się poprzez demonstrowanie niebezpiecznym narzędziem w postaci maczety, wszedł do mieszkania J. K. i J. Z., posługując się poprzez demonstrowanie niebezpiecznym narzędziem w postaci tasaka, grożąc pozbawieniem życia J. K. i J. Z. oraz podpaleniem mieszkania oraz poprzez użycie przemocy tj. uderzenie J. K. dwukrotnie w twarz z otwartej ręki oraz uderzenie J. K. jeden raz przez K. P. z otwartej ręki, zażądał od pokrzywdzonych pieniędzy w wysokości 200 zł, gdzie doprowadził ich swoim zachowaniem do stanu bezbronności i zmusił pod wpływem wypowiedzianych w stosunku do nich gróźb i użytej przemocy do wydania przez J. K. pieniędzy w kwocie 100 złotych, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio karany za podobne przestępstwo umyślne przez Sąd Rejonowy w D., na mocy wyroku łącznego z dnia 5 czerwca 2009 roku, II K (...) na karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności po odbyciu tej kary w wymiarze co najmniej 6 miesięcy, którą odbywał od 18.05.2010 roku do 04.03.2012 roku z zaliczeniem okresu od dnia 23.10.2008 r. do 06.11.2008 r.

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

II. w bliżej nieustalonym dniu na początku stycznia 2016 roku w D. woj. (...), wszedł do mieszkania J. K. wzbudzając w niej swoją postawą i swoim wcześniejszym zachowaniem tj. popełnieniem rozboju na jej szkodę opisanym w pkt. I, groźbę użycia natychmiastowej przemocy i w ten sposób doprowadził ją do stanu bezrobotności i usiłował pod wpływem groźby użycia przemocy doprowadzić ją do wydania pieniędzy, żądając od niej haraczu w wysokości 100 złotych lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak przedmiotu nadającego się do popełnienia czynu zabronionego, to jest z uwagi na nieposiadanie pieniędzy przez J. K. przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio karany za podobne przestępstwo umyślne przez Sąd Rejonowy w D., na mocy wyroku łącznego z dnia 5 czerwca 2009 roku, II K (...) na karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności po odbyciu tej kary w wymiarze co najmniej 6 miesięcy, którą odbywał od 18.05.2010 roku do 04.03.2012 roku z zaliczeniem okresu od dnia 23.10.2008 r. do 06.11.2008 r.

tj. o czyn z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

III. w bliżej nieustalonym dniu na początku stycznia 2016 roku w D. woj. (...), wszedł do mieszkania J. K. a następnie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wzbudził w niej swoją postawą i swoim wcześniejszym zachowaniem tj. popełnieniem rozboju na jej szkodę opisanym w pkt. I, groźbę zamachu na życie i zdrowie i usiłował doprowadzić ją do rozporządzenia własnym mieniem, poprzez zmuszenie jej do podpisania pod wpływem groźby zamachu na życie i zdrowie oświadczenia na kartce, w którym zobowiązuje się do przekazywania mu w przyszłości pieniędzy, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na jego późniejsze zatrzymanie przez policję, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio karany za podobne przestępstwo umyślne przez Sąd Rejonowy w D., na mocy wyroku łącznego z dnia 5 czerwca 2009 roku, II K (...) na karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności po odbyciu tej kary w wymiarze co najmniej 6 miesięcy, którą odbywał od 18.05.2010 roku do 04.03.2012 roku z zaliczeniem okresu od dnia 23.10.2008 r. do 06.11.2008 r.

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

IV. w bliżej nieustalonym dniu na początku stycznia 2016 roku w D. woj. (...), będąc w mieszkaniu J. K., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w błąd A. Z. co do istnienia rzekomego długu J. K. wobec niego czym doprowadził ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym, to jest wydania mu przez A. Z. stu złotych na poczet rzekomego długu siostry J. K., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio karany za podobne przestępstwo umyślne przez Sąd Rejonowy w D., na mocy wyroku łącznego z dnia 5 czerwca 2009 roku, II K (...) na karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności po odbyciu tej kary w wymiarze co najmniej 6 miesięcy, którą odbywał od 18.05.2010 roku do 04.03.2012 roku z zaliczeniem okresu od dnia 23.10.2008r. do 06.11.2008r.

tj. o czyn z art 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

V. w dniu 25 stycznia 2016 roku w D. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. P. oraz K. P., który posługiwał się niebezpiecznym narzędziem w postaci maczety poprzez trzymanie jej w ręku i wymachiwanie nią nad głową, wszedł do mieszkania J. K. i J. Z., gdzie groził im pozbawieniem życia i spalaniem domu oraz stosował przemoc wobec J. K. szarpiąc ją za włosy, wkładając jej plastikowy worek na głowę i wózek na zakupy przyduszając ją i grożąc jej uduszeniem oraz groził wyrzuceniem przez okno ciągnąc ją w stronę okna, gdy w tym czasie Ł. P. trzymał ją za ręce, zażądał wydania pieniędzy w kwocie 200 złotych, a następnie 400 zł, a po odmowie ich wydania dokonał zniszczenia sprzętów i wyposażenia mieszkania w postaci mebli, w tym stołu w kuchni, segmentu w pokoju, drzwi wejściowych, szatki pod telewizor, magnetofonu, stołu w pokoju, naczyń w kuchni powodując łączne straty w kwocie 1700 złotych oraz groził J. Z. pozbawieniem życia i używając wobec niego przemocy w postaci popchnięcia na łóżko J. Z. zażądał od niego wydania pieniędzy z renty, a w wyniku użytej przez niego przemocy wobec J. K. doznała ona obrażeń ciała w postaci otarć naskórka szyi po stronie prawej i obrzęku skóry okolicy potylicy głowy z bolesnością palpacyjną, które obrażenia naruszyły prawidłowe funkcjonowanie narządów ciała na okres poniżej dni siedmiu, ponadto groził J. K. pozbawieniem życia w celu zmuszenia jej do wydania pieniędzy a po odmowie ich wydania, poprzez zamknięcie drzwi wejściowych na klucz pozbawił ich wolności wspólnie i w porozumieniu z Ł. P., doprowadził ich swoim zachowaniem do stanu bezbronności a żądanych pieniędzy nie otrzymał, z uwagi na wezwanie policji, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio karany za podobne przestępstwo umyślne przez Sąd Rejonowy w D., na mocy wyroku łącznego z dnia 5 czerwca 2009 roku, II K (...) na karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności po odbyciu tej kary w wymiarze co najmniej 6 miesięcy, którą odbywał od 18.05.2010 roku do 04.03.2012 roku z zaliczeniem okresu od dnia 23.10.2008r. do 06.11.2008 r.

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. i art. 288 § 1 k.k. i art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

VI. w dniu 25 stycznia 2016 roku w D. woj. (...) użył groźby bezprawnej celem wywarcia wpływu na świadka J. K. grożąc jej pozbawieniem życia w razie zawiadomienia policji o dokonanym przez niego przestępstwie rozboju popełnionym

na jej szkodę, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio karany za podobne przestępstwo umyślne przez Sąd Rejonowy w D., na mocy wyroku łącznego z dnia 5 czerwca 2009 roku, II K (...) na karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności po odbyciu tej kary w wymiarze co najmniej 6 miesięcy, którą odbywał od 18.05.2010 roku do 04.03.2012 roku z zaliczeniem okresu od dnia 23.10.2008 r. do 06.11.2008 r.

tj. o czyn z art. 245 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

VII. w dniu 25 stycznia 2016 roku w D. woj. (...) stosował groźbę bezprawną pozbawienia życia wobec funkcjonariusza policji D. O. oraz machał nogami, szarpał się, wrywał, zapierał się nogami przy wejściu do radiowozu, odpychał nogami w celu zmuszenia funkcjonariuszy policji do zaniechania prawnej czynności służbowej w postaci zatrzymania oraz znieważył słowami powszechnie uznanymi za obelżywe funkcjonariuszy Policji P. G. i D. O. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych poprzez kopnięcie w brzuch P. G. i kopnięcia w rękę D. O. w wyniku czego D. O. doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia i skręcenia kciuka lewego, które to obrażenia naruszyły funkcjonowanie narządów ciała na okres poniżej dni siedmiu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio karany za podobne przestępstwo umyślne przez Sąd Rejonowy w D., na mocy wyroku łącznego z dnia 5 czerwca 2009 roku, II K (...) na karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności po odbyciu tej kary w wymiarze co najmniej 6 miesięcy, którą odbywał od 18.05.2010 roku do 04.03.2012 roku z zaliczeniem okresu od dnia 23.10.2008r. do 06.11.2008 r.

tj. o czyn z art. 224 § 2 k.k. i art. 222 § 1 k.k. i art. 226 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

K. P. został oskarżony o to, że:

X. w bliżej nieustalonym dniu na początku stycznia 2016 roku w D. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. Ż., który posługiwał się poprzez demonstrowanie niebezpiecznym narzędziem w postaci tasaka, wszedł do mieszkania J. K. i J. Z., posługując się poprzez demonstrowanie niebezpiecznym narzędziem w postaci maczety, grożąc pozbawieniem życia J. K. i J. Z. oraz

podpaleniem mieszkania oraz poprzez użycie przemocy tj. uderzenie przez M. Ż. J. K. dwukrotnie w twarz z otwartej ręki oraz uderzył J. K. jeden raz z otwartej ręki w twarz, zażądał od pokrzywdzonych pieniędzy w wysokości 200 zł, gdzie doprowadził ich swoim zachowaniem do stanu bezbronności i zmusił pod wpływem wypowiedzianych w stosunku do nich gróźb i użytej przemocy do wydania przez J. K. pieniędzy w kwocie 100 złotych, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio karany za podobne przestępstwo umyślne przez Sąd Okręgowy w R., na mocy wyroku łącznego z dnia 11 sierpnia 2011 roku, II K (...), po odbyciu kary 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał od dnia 08.12.2006r. do 23.01.2007 r., od 01.02.2007 r. do 02.04.2007 r. od 17.04.2007 r. do 29.04.2008 r., od dnia 08.04.2009 r. do 31.08.2010 r. oraz od dnia 04.05.2010 r. do dnia 19.07.2011 r.

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XI. w dniu 25 stycznia 2016 roku w D. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. P. oraz M. Ż., posługiwał się niebezpiecznym narzędziem w postaci maczety poprzez trzymanie jej w ręku i wymachiwanie nią nad głową, wszedł do mieszkania J. K. i J. Z., gdzie M. Ż. groził im pozbawieniem życia i spaleniem domu oraz stosował przemoc wobec J. K. szarpiąc ją za włosy, wkładając jej plastikowy worek na głowę i wózek na zakupy przyduszając ją i grożąc jej uduszeniem oraz groził wyrzuceniem przez okno ciągnąc ją w stronę okna, gdy w tym czasie Ł. P. trzymał ją za ręce, zażądał wydania pieniędzy w kwocie 200 złotych, a następnie 400 zł, a po odmowie ich wydania M. Ż. dokonał zniszczenia sprzętów i wyposażenia mieszkania w postaci mebli, w tym stołu w kuchni, segmentu w pokoju, drzwi wejściowych, szafki pod telewizor, magnetofonu, stołu w pokoju, naczyń w kuchni, powodując łączne straty w kwocie 1700 złotych oraz groził J. Z. pozbawieniem życia i używając wobec niego przemocy w postaci popchnięcia na łóżko J. Z. zażądał od niego wydania pieniędzy z renty, a w wyniku użytej przez niego przemocy wobec J. K. doznała ona obrażeń ciała w postaci otarć naskórka szyi po stronie prawej i obrzęku skóry okolicy potylicy głowy z bolesnością palpacyjną, które obrażenia naruszyły prawidłowe funkcjonowanie narządów ciała na okres poniżej dni siedmiu, ponadto groził J. K. pozbawieniem życia w celu zmuszenia jej do wydania pieniędzy a po odmowie ich wydania, poprzez

zamknięcie drzwi wejściowych na klucz M. Ż. wspólnie i w porozumieniu z Ł. P., pozbawili wolności J. K. i J. Z. i doprowadzili ich swoim zachowaniem do stanu bezbronności a żądanych pieniędzy od J. K. i J. Z. nie otrzymali, z uwagi na wezwanie policji, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio karany za podobne przestępstwo umyślne przez Sąd Okręgowy w R., na mocy wyroku łącznego z dnia 11 sierpnia 2011 roku, II K (...), po odbyciu kary 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał od dnia 08.12.2006r. do 23.01.2007 r., od 01.02.2007 r. do 02.04.2007 r., od 17.04.2007 r. do 29.04.2008 r., od dnia 08.04.2009 r. do 31.08.2010 r. oraz od dnia 04.05.2010 r. do dnia 19.07.2011 r.

tj. o czyn z art 13 § 1 k.k. w zw. z art 280 § 2 k.k. w zw. z art 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 18 stycznia 2017 r., sygn. akt II K (...), Sąd Okręgowy w R.:

- w punkcie I. oskarżonego M. Ż. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie I wyroku, przy czym z jego opisu wyeliminował znamię doprowadzenia ich w ten sposób do stanu bezbronności i ustalił, że czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 18 maja 2010 r. do 4 marca 2012 r., z zaliczeniem okresu od 23 października 2008r. do 6 listopada 2008 r., kary 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności - orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w D. z dnia 5 czerwca 2009r., sygn. akt II K (...), którą to karą objęto kary 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo z art. 288 § 1 k.k., 6 miesięcy ograniczenia wolności orzeczonej za przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. oraz kary 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. i 157 § 1 k.k. i 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. oraz karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 164 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k., które to kary jednostkowe połączono i wymierzono karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, tj. stanowiącego przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- w punkcie II. oskarżonego M. Ż. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie II wyroku, przy czym ustalił, że czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od

odbycia w okresie od 18 maja 2010 r. do 4 marca 2012 r., z zaliczeniem okresu od 23 października 2008 r. do 6 listopada 2008 r., kary 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności - orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w D. z dnia 5 czerwca 2009r., sygn. akt II K (...), którą to karą objęto kary 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo z art. 288 § 1 kk, 6 miesięcy ograniczenia wolności orzeczonej za przestępstwo z art. 190 § 1 kk oraz kary 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. i 157 § 1 k.k. i 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. oraz karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 164 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k., które to kary jednostkowe połączono i wymierzono karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, tj. stanowiącego przestępstwo z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

- w punkcie III. oskarżonego M. Ż. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie III wyroku, przy czym ustalił, że czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 18 maja 2010 r. do 4 marca 2012 r., z zaliczeniem okresu od 23 października 2008 r. do 6 listopada 2008r., kary 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności - orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w D. z dnia 5 czerwca 2009r., sygn. akt II K (...), którą to karą objęto kary 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo z art. 288 § 1 k.k., 6 miesięcy ograniczenia wolności orzeczonej za przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. oraz kary 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. i 157 § 1 k.k. i 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. oraz karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 164 § 1 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k., które to kary jednostkowe połączono i wymierzono karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, tj. stanowiącego przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- w punkcie IV. oskarżonego M. Ż. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie IV wyroku, przy czym ustalił, że czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 18 maja 2010 r. do 4 marca 2012 r., z zaliczeniem okresu od

23 października 2008 r. do 6 listopada 2008 r., kary 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności - orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w D. z dnia 5 czerwca 2009r., sygn. akt II K (...), którą to karą objęto kary 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo z art. 288 § 1 k.k., 6 miesięcy ograniczenia wolności orzeczonej za przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. oraz kary 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. i 157 § 1 k.k. i 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. oraz karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 164 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k., które to kary jednostkowe połączono i wymierzono karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, tj. stanowiącego przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

w punkcie V. - oskarżonego M. Ż. za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie V wyroku, przy czym z jego opisu wyeliminował znamię doprowadzenia ich w ten sposób do stanu bezbronności i ustalił, że czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 18 maja 2010r. do 4 marca 2012r. z zaliczeniem okresu od 23 października 2008r. do 6 listopada 2008r. kary 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności - orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w D. z dnia 5 czerwca 2009r., sygn. akt II K (...), którą to karą objęto kary 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo z art. 288 § 1 k.k., 6 miesięcy ograniczenia wolności orzeczonej za przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. oraz kary 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. i 157 § 1 k.k. i 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. oraz karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 164 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k., które to kary jednostkowe połączono i wymierzono karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, tj. stanowiącego przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. i art. 288 § 1 k.k. i art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności,

- w punkcie VI. - oskarżonego M. Ż. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie VI wyroku, przy czym ustalił, że czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od

odbycia w okresie od 18 maja 2010r. do 4 marca 2012r., z zaliczeniem okresu od 23 października 2008r. do 6 listopada 2008r., kary 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności - orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w D. z dnia 5 czerwca 2009r., sygn. akt II K (...), którą to karą objęto kary 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo z art. 288 § 1 kk, 6 miesięcy ograniczenia wolności orzeczonej za przestępstwo z art. 190 § 1 kk oraz kary 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwa z art. 158 § 1 kk i 157 § 1 kk i 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 57a § 1 kk oraz karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 164 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk, które to kary jednostkowe połączono i wymierzono karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, tj. stanowiącego przestępstwo z art. 245 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 245 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

- w punkcie VII - oskarżonego M. Ż. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie VII wyroku, przy czym ustalił, że czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 18 maja 2010 r. do 4 marca 2012 r., z zaliczeniem okresu od 23 października 2008 r. do 6 listopada 2008 r., kary 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności - orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w D. z dnia 5 czerwca 2009r., sygn. akt II K (...), którą to karą objęto kary 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo z art. 288 § 1 k.k., 6 miesięcy ograniczenia wolności orzeczonej za przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. oraz kary 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. i 157 § 1 k.k. i 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. oraz karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 164 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k., które to kary jednostkowe połączono i wymierzono karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, tj. stanowiącego przestępstwo z art. 224 § 2 k.k. i art. 222 § 1 k.k. i art. 226 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 224 § 2 w zw. z art. 224 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

- w punkcie VIII. - na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzone oskarżonemu M. Ż. kary jednostkowe pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę łączną 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności.

Tymże wyrokiem, Sąd Okręgowy w R.:

- w punkcie XII. oskarżonego K. P. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie X wyroku, przy czym z jego opisu wyeliminował znamię doprowadzenia ich w ten sposób do stanu bezbronności i ustalił, że czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 8 grudnia 2006r. do 23 stycznia 2007r., od 1 lutego 2007 r. do 2 kwietnia 2007 r., od 17 kwietnia 2007 r. do 29 kwietnia 2008 r., od 8 kwietnia 2009 r. do 31 sierpnia 2010 r. oraz od dnia 4 maja 2010 r. do dnia 19 lipca 2011 r. kary 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w R. z dnia 11 sierpnia 2011 r., sygn. akt II K (...), którą to karą objęto kary 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo z art. 279 §

1 k.k., 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k., 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k., 5 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 245 k.k., które to kary jednostkowe połączono i wymierzono karę łączną 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, zmienionego następnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 25 października 2007 r., sygn. akt II AKa (...) w ten sposób, że za przestępstwo wymienione w pkt a ograniczono karę pozbawienia wolności do 2 lat i 6 miesięcy, a karę łączną pozbawienia wolności do 2 lat i 6 miesięcy, tj. stanowiącego przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- w punkcie XIII. oskarżonego K. P. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XI wyroku, przy czym z jego opisu wyeliminował znamię doprowadzenia ich w ten sposób do stanu bezbronności i ustalił, że czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 25 sierpnia 2006r. do 27 listopada 2006 r., od 26 maja 2007 r. do 18 grudnia 2007 r. i od 18 czerwca 2008r. do 21 lutego 2011 r. orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w R. z dnia 5 lutego 2007r., sygn. akt II K (...), którą to karą objęto kary 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k., 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k., 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k., 5 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 245 k.k., które to kary jednostkowe połączono i

wymierzono karę łączną 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, zmienionego następnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 25 października 2007r., sygn. akt II AKa (...) w ten sposób, że za przestępstwo wymienione w pkt a ograniczono karę pozbawienia wolności do 2 lat i 6 miesięcy, a karę łączną pozbawienia wolności do 2 lat i 6 miesięcy, tj. stanowiącego przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności,

- w punkcie XIV. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzone oskarżonemu K. P. kary jednostkowe pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę łączną 6 (sześciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- w punkcie XVI. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. Ż. środki kompensacyjne:

- w postaci obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej J. K. kwoty 1700 zł (jeden tysiąc siedemset złotych),

- w postaci obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej J. K. kwoty 50 zł (pięćdziesiąt złotych),

- w postaci obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej A. Z. kwoty 100 zł (sto złotych),

- w postaci zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę kwoty 1000 zł (jednego tysiąca złotych) na rzecz pokrzywdzonego D. O.,

- w punkcie XVII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego K. P. środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej J. K. kwoty 50 zł (pięćdziesiąt złotych).

Wyrok zawiera również rozstrzygnięcia dotyczące trzeciego z oskarżonych, zaliczenia na poczet orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności okresów rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, w przedmiocie dowodów rzeczowych oraz kosztów procesu.

Od powyższego wyroku apelacje wywiedli m.in. obrońcy oskarżonych M. Ż. i K. P..

Obrońca M. Ż. zaskarżył wyrok sądu pierwszej instancji w całości zarzucając mu:

„1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj.:

a) obrazę przepisów art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, a które to wątpliwości mają kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie. W niniejszej sprawie wystąpiły wątpliwości, których nie usunięto w postępowaniu dowodowym, dotyczące popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu. Wątpliwości te nie zostały rozstrzygnięte na jego korzyść, łamiąc tym samym zasadę domniemania niewinności,

b) obrazę przepisów art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. poprzez zastosowanie przez Sąd I instancji nie swobodnej, a wybiórczej oceny dowodów, bez uwzględnienia przy ich ocenie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej i bez pogłębionego wyjaśnienia przyczyn dokonania takiej oceny, co w dalszej konsekwencji skutkowało brakiem dążenia Sądu do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy, wyrażającej się w:

- bezpodstawnym uznaniu zeznań złożonych w toku postępowania przygotowawczego przy pokrzywdzonym za wiarygodne, przy jednoczesnym odebraniu waloru wiarygodności zeznań pokrzywdzonych złożonych w toku postępowania sądowego, gdzie nie można mówić o wątpliwościach, a tym bardziej o wpływie oskarżonego na złożone przez pokrzywdzonych w postępowaniu sądowym zeznania, gdyż wobec niego zastosowany został środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania i przebywa on podczas prowadzonego postępowania w areszcie,

- niewystarczającym rozważeniu i nadaniu im waloru niewiarygodnych zeznań świadków o określonej treści co w konsekwencji skutkowało dokonaniem błędnych ustaleń sądu oraz niewłaściwym przyjęciu, iż oskarżony zrealizował swym zachowaniem zarzucane mu czyny,

- błędnym dokonaniu przez sąd oceny dowodów oraz wskazaniu okoliczności jakie uznał za udowodnione i nieudowodnione, co w konsekwencji miało wpływ na ustalenia jakich dokonał sąd oraz w jakiej mierze oparł się na dowodach, nie uznając dowodów przeciwnych,

- zupełnym pominięciu faktów, na które wskazywali w toku postępowania nie tylko pokrzywdzeni, ale również świadkowie, iż do tej pory do mieszkania pokrzywdzonych ktoś puka i pokrzywdzeni są do tej pory nachodzeni przez nieznanymi i niezidentyfikowanych sprawców,

c) art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. poprzez niewystarczającą inicjatywę sądu co do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy i dotarcia do prawdy materialnej, przejawiającej się w braku ustalenia szeregu ważnych dla prawidłowego rozstrzygnięcia okoliczności dotyczących stanu zdrowia psychicznego J. K., który mógł mieć wpływ na treść składanych przez nią zeznań na etapie postępowania przygotowawczego.

2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na jego treść przez ustalenie, że oskarżony zrealizował znamiona czynów zabronionych, które zostały mu zarzucone, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia twierdzeń, iż oskarżony zrealizował zarzucane mu aktem oskarżenia czyny w sytuacji, gdy nie zostały zrealizowane wszystkie jego znamiona. Wskazać wymaga, że zebrany materiał dowodowy nie wskazuje na dokonanie rozboju na osobie J. K. ”.

Ponadto skarżący wskazał, że „błędne są także ustalenia faktyczne dotyczące doprowadzenia A. Z. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, podczas gdy w rzeczywistości A. Z. dobrowolnie, bez żadnego słowa, oddała oskarżonemu pieniądze. Takie zachowanie nie może zostać uznane, iż nie wiedziała ona o fakcie wcześniej pożyczonych od oskarżonego pieniędzy przez jej siostrę. Sąd również nieprawidłowo ustalił przypisanie oskarżonemu czynu polegającego na znieważeniu funkcjonariuszy Policji podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych oraz naruszeniu ich nietykalności, w sytuacji, gdy do takiej zniewagi w rzeczywistości nie doszło oraz żaden z funkcjonariuszy zeznający na rozprawie nie potwierdził, aby

oskarżony M. Ż. kopnął jakiegoś funkcjonariusza w brzuch. Oskarżony zatrzymany wówczas starał się jedynie dowiedzieć jakie są okoliczności jego zatrzymania i dlaczego zostaje on zatrzymany, gdzie wiedział, że nic złego nie zrobił”.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrok sądu pierwszej instancji zaskarżył również w całości – w odniesieniu do oskarżonego K. P. - obrońca tego oskarżonego, który zarzucił mu:

„I. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to:

1. naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegające na:

a) błędnej odmowie nadania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego K. P. i pozostałych oskarżonych w zakresie, w jakim twierdzą oni, że nie brali udziału w zdarzeniach, które miały mieć miejsce w dniu 25.01.2016 r. i na początku stycznia 2016 r., podczas gdy wyjaśnienia te są spójne i konsekwentne, w przeciwieństwie do zmiennych i wykluczających się zeznań pokrzywdzonych, stanowiących jedyną podstawę oskarżenia;

b) błędnym nadaniu waloru wiarygodności zeznaniom złożonym w postępowaniu przygotowawczym przez świadków J. K. i J. Z., podczas gdy zeznania te są niekonsekwentne, spreczne, całkowicie zmienne, co, również zważywszy na treść opinii biegłych, wyklucza ich wiarygodność;

c) błędnej odmowie nadania waloru wiarygodności zeznaniom świadka E. L., z których wynika, że po przyjeździe od lekarza J. K. mówiła świadkowi, że policja „zatrzymała nie te osoby, co trzeba”, podczas gdy sprzeczność zeznań tego świadka z zeznaniami innych świadków jest tylko pozorna, a opinia psychologiczna, wbrew ocenie Sądu, nie przesądza o braku wiarygodności zeznań tego świadka;

d) błędną ocenę wydanych w sprawie opinii biegłych psychologów dotyczących zeznań pokrzywdzonych poprzez uznanie tych opinii za dowody „wzmacniające wiarygodność świadków (pokrzywdzonych)”, w sytuacji gdy opinie

te są ze sobą wzajemnie sprzeczne, a okoliczności badania J. K. przez biegłą U. S. W. dyskwalifikują wartość dowodową tej opinii, zaś zgodnie z ustną opinią uzupełniającą biegłej M. J. R. (rozprawa z dnia 08.11.2016 r.) zdiagnozowane u J. K. zaburzenia poznawcze są stałe i występują od wielu lat, co ma wpływ na wiarygodność wszystkich zeznań pokrzywdzonej złożonych w całym postępowaniu;

e) błędną ocenę dowodu w postaci danych logowania telefonu oskarżonego do stacji BTS, otrzymanych od spółki P. sp. z o.o. poprzez uznanie, że dowód ten jest nieprzydatny do stwierdzenia, czy oskarżony K. P. dokonał rozboju na początku stycznia 2016 r., pomimo że Sąd nie dokonał żadnej analizy treści tego dowodu;

2. naruszenie art. 92 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 4 k.p.k. oraz art. 2 § 2 k.p.k. polegające na pominięciu istotnych okoliczności wynikających z zeznań świadka J. U., a świadczących o możliwym zaangażowaniu nieustalonych osób trzecich w czyny zarzucane oskarżonym oraz przemawiających za brakiem agresywnego zachowania oskarżonych po pierwszej interwencji policji;

3. art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. przez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu geodezji i kartografii, który to wniosek był zasadny, i miał na celu potwierdzenie lokalizacji stacji BTS, w szczególności umiejscowienia na mapie stacji BTS, do których logował się telefon oskarżonego w pierwszej połowie stycznia 2016 r., co pozwoliłoby ustalić miejsce przebywania osk. K. P. w tym okresie, co ma istotne znaczenie dla wyjaśnienia okoliczności sprawy, zwłaszcza że sam Sąd uznawał te informacje za kluczowe, skoro sam zwrócił się o nie do spółki P. Sp. z o.o.;

4. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości wynikających z rozbieżności zeznań pokrzywdzonych na niekorzyść oskarżonych;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia, polegający na:

- błędnym przyjęciu, że w dniu 25.01.2016 r. oskarżeni dokonali rozboju wobec pokrzywdzonych, w sytuacji gdy brak podstaw do przyjęcia takich ustaleń,
- błędnym przyjęciu, że na początku stycznia 2016 r. K. P. wraz z M. Ż. dokonali rozboju na pokrzywdzonych, w sytuacji gdy brak jakiegokolwiek dowodu, poza zmiennymi zeznaniami pokrzywdzonych, na to, że taka sytuacja w ogóle miała miejsce”.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, a ponadto dopuszczenie w postępowaniu apelacyjnym dowodu z opinii biegłego z zakresu geodezji i kartografii - celem umiejscowienia na mapie stacji BTS, do której logował się telefon oskarżonego K. P. w okresie od 1.01.2016 r. do 16.01.2016 r., jak również określenia, która z lokalizacji wskazanych, podanych w raporcie P. Sp. z o.o. jest najbliższa miejscu popełnienia czynu.

Wyrokiem z dnia 19 sierpnia 2019 r., sygn. akt II AKa (...), Sąd Apelacyjny w (...):

1. zmienił zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonego M. Ż. w ten sposób, że:
 1. uchylił orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności w stosunku do oskarżonego M. Ż.,
 2. w granicach czynów przypisanych oskarżonemu M. Ż. w punktach II, III i IV wyroku, uznał oskarżonego M. Ż. za winnego tego, że w bliżej nieustalonym dniu na początku stycznia 2016 r. w D., woj. (...), wszedł do mieszkania J. K. i wzbudzając u niej swoją postawą nawiązującą do zdarzenia opisanego w punkcie I wyroku, poczucie zagrożenia w postaci obawy natychmiastowego użycia wobec niej przemocy, doprowadził ją do stanu bezbronności celem dokonania na jej szkodę zaboru pieniędzy w kwocie 100 złotych, lecz zamierzonego celu w odniesieniu do J. K. nie osiągnął, z uwagi na to, że nie posiadała ona żadnych pieniędzy, zaś pieniądze w kwocie 100 złotych przekazała mu dobrowolnie inna osoba, a następnie zmusił J. K. do

podpisania zobowiązania do przekazywania mu w przyszłości dalszych pieniędzy, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio karany za podobne przestępstwo umyślne przez Sąd Rejonowy w D., na mocy wyroku łącznego z dnia 5 czerwca 2009 roku, II K (...) na karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, tj. przestępstwa z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. i art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. skazał go karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

3. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu M. Ż. w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności karę łączną 7 (siedmiu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
4. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu M. Ż. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 25 stycznia 2016 r., godz. 12:40, do dnia 18 stycznia 2017 r.
5. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Wyrok zawiera również rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu.

Od wyroku sądu odwoławczego kasacje wywiedli obrońcy skazanych M. Ż. oraz K. P..

Obrońca skazanego M. Ż. zaskarżył wyrok sądu odwoławczego w całości, zarzucając mu:

rażące naruszenie prawa procesowego, które to naruszenie miało istotny wpływ na treść orzeczenia, polegające na obrazie przepisu:

- „art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k., poprzez rozstrzygnięcie wszelkich wątpliwości występujących w sprawie na niekorzyść skazanego, tym samym naruszającą podstawową zasadę procedury karnej – in dubio pro reo, szczególnie w sytuacji, gdy sąd odwoławczy ostatecznie w całości podzielił ocenę materiału dowodowego dokonanego przez Sąd I Instancji, ponownie rozstrzygając na niekorzyść oskarżonego wątpliwości występujące w materiale dowodowym, które zostały szczegółowo wyeksponowane w apelacji, w

szczegółności zarzutu dotyczącego oceny zeznań pokrzywdzonych J. K. i J. Z., a zwłaszcza faktu, iż pokrzywdzona J. K. w momencie składania pierwszych zeznań prawdopodobnie była pod wpływem alkoholu, a nadto jest osobą mogącą mieć problemy z postrzeganiem i odtwarzaniem zdarzeń oraz tego co się wokół dzieje, mylnie ustaliła w swojej świadomości przebieg zdarzeń i wskazała na pierwsze osoby, na które się natknęła i znała przynajmniej z widzenia, jako te, które dokonały rozboju na jej osobie. To samo dotyczy zeznań bezstronnych świadków powołanych w trakcie procesu.

- art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. — poprzez brak rzetelnej analizy zarzutów sformułowanych w apelacji obrońcy oskarżonego M. Ź., nieodniesienie się do nich w stopniu wystarczającym, jak też nierozważenie części ze stawianych zarzutów oraz brak wskazania czym kierował się Sąd Apelacyjny stwierdzając, że zarzuty apelacji obrońców są niezasadne, a ogólnikowe odwoływanie się do „prawidłowych ustaleń Sądu I instancji” nie wypełnia w żadnej mierze wymogu szczegółowej analizy orzeczenia Sądu I instancji w porównaniu z oceną zarzutów sformułowanych przez obronę w apelacji. Brak jest w szczególności odniesienia się do treści apelacji w zakresie zarzutów gróźb karalnych oraz zniewagi w stosunku do policjantów, które to kwestie nie zostały przez sąd w ogóle ustalone w toku rozprawy głównej”.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego kasacją wyroku w całości oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obróńca skazanego K. P. zaskarżył wyrok sądu II instancji w całości, zarzucając rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to:

1. art. 433 § 2 k.p.k. poprzez nieodniesienie się w sposób wnikliwy i należyty do części zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy K. P., jak też nierozważenie części ze stawianych zarzutów,

2 art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu geodezji i kartografii na okoliczność umiejscowienia stacji BTS, do których logował się telefon skazanego K. P. w

okresie od 1 do 16 stycznia 2016 r., a w konsekwencji na okoliczność ustalenia, że w/w skazanego w tym czasie nie było na miejscu popełnienia przestępstwa.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację, prokurator wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacje okazały się oczywiście bezzasadne.

Na wstępie należy przypomnieć, gdyż najwyraźniej uszło to uwadze skarżących, że celem postępowania kasacyjnego jest wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (art. 523 § 1 k.p.k.). Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie jest także postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W jego toku z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (tak trafnie Sąd Najwyższy m.in. w postanowieniu z dnia 13 maja 2014 r. w sprawie IV KK 125/14, LEX nr 1463638). Kasacja jest bowiem nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia wnoszonym przeciwko orzeczeniu sądu odwoławczego, a nie orzeczeniu pierwszoinstancyjnemu, co wprost wynika z treści art. 519 k.p.k. Oznacza to, że w kasacji nie można podnosić zarzutów typowych dla postępowania apelacyjnego, kwestionujących orzeczenie pierwszoinstancyjne. Wyjątkiem jest sytuacja, gdy w toku postępowania odwoławczego dojdzie do tzw. „efektu przeniesienia”, czyli zaabsorbowania do orzeczenia sądu ad quem uchybień popełnionych przez sąd a quo. W tym przypadku jednak, na autorze nadzwyczajnego środka zaskarżenia spoczywa obowiązek wyraźnego ukierunkowania podniesionych w tymże środku zarzutów na to stadium procedowania sądu drugiej instancji, w którym doszło do

"zaabsorbowania" owego uchybienia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2007 r., V KK 205/06, LEX nr 260693). Brak jakichkolwiek zarzutów godzących w istotę orzeczenia sądu odwoławczego (np. obrazy art. 433 § 2 czy art. 457 § 3 k.p.k.) powoduje bowiem, iż kasację ocenić trzeba jako próbę ponownej weryfikacji orzeczenia sądu pierwszej instancji. Zarzuty podniesione w kasacji pod adresem orzeczenia sądu a quo podlegają rozważeniu przez sąd kasacyjny tylko więc w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne dla należytego rozpoznania zarzutów stawianych orzeczeniu sądu odwoławczego (tak trafnie Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 19 lutego 2009 r., III KK 402/08, LEX nr 491256). Dla prawidłowego podniesienia zarzutu kasacyjnego nie wystarczy jednak wyłącznie stwierdzenie, że sąd odwoławczy określonego zarzutu nie rozpoznał (czym naruszył art. 433 § 2 k.p.k.), tudzież nie rozważył go należycie (dopuszczając się obrazy art. 457 § 3 k.p.k.), ale konieczne jest wykazanie, że przy dokonywaniu kontroli odwoławczej uchybienie to zaistniało w rzeczywistości, a nadto opisanie na czym ono polegało i dlaczego stanowi tak rażące naruszenie przepisów, że można je przyrównywać w swych skutkach do uchybień, którym ustawodawca nadał rangę bezwzględnych przyczyn odwoławczych (tak trafnie Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 28 marca 2017 r., III KK 490/16, LEX nr 2294385).

Wywiedzione w przedmiotowej sprawie nadzwyczajne środki zaskarżenia tych wymogów nie spełniają.

Wbrew bowiem temu co twierdzą skarżący, sąd odwoławczy nie tylko ustosunkował się do wszystkich zarzutów podniesionych w apelacjach obrońców, ale i poddał je pogłębionej analizie. Organ ad quem drobiazgowo odniósł się bowiem do zeznań pokrzywdzonych, zwracając uwagę na pojawiające się w nich sprzeczności. Kontrolując poprawność rozumowania sądu pierwszej instancji wnikliwie przanalizował również treść opinii sądowo-psychologicznych dotyczących wskazanych wyżej świadków i dostarczanych przez nich środków dowodowych. Uwadze sądu odwoławczego nie umknęły także i inne kwestie związane z dokonaną przez sąd pierwszej instancji oceną pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym w szczególności wyjaśnień oskarżonych i zeznań pozostałych osobowych źródeł dowodowych (zob. w szczególności wywody

zawarte na s. 28 – 34, 36 – 44, 55 – 59 uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego). Rozważania sądu odwoławczego są logiczne i przekonujące. Ewidentnie wskazują na rzetelne i odpowiadające standardom procesowym przeprowadzenie kontroli odwoławczej. Polemiczne argumenty zawarte w uzasadnieniu kasacji obrońcy M. Ż., w których skarżący prezentuje własną (odmienną niż dokonana przez orzekające w sprawie sądy) ocenę materiału dowodowego, starając się skłonić sąd kasacyjny do przeprowadzenia ponownej i niedopuszczalnej kontroli odwoławczej, nie są w stanie podważyć tej konstatacji. Szczęólnego podkreślenia wymaga, że wbrew temu co twierdzi obrońca, sąd odwoławczy wnikliwie rozważył także zarzuty związane z czynem przypisanym M. Ż. w punkcie VII części dyspozytywnej wyroku sądu a quo. Bezspornie dowodzi tego przekonujący wywód zawarty na s. 44 – 45 pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia.

Powyższe wywody prowadzą do konkluzji, że zarzut podniesiony w tiret drugie kasacji obrońcy M. Ż. jest oczywiście bezzasadny. Przeprowadzona przez Sąd Apelacyjny kontrola odwoławcza w pełni bowiem urzeczywistniała standardy wyznaczane przez przepisy art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.

Wyeksponowane wyżej okoliczności wskazują również na oczywistą bezzasadność zarzutu podniesionego w tiret pierwsze kasacji, przy czym zarzut ten obarczony jest także dodatkową wadą. Oparto go bowiem na tezie wskazującej na równoległą obrazę art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k., a zatem na twierdzeniu, które jest wewnętrznie sprzeczne. Naruszenie reguły in dubio pro reo jest wszak możliwe jedynie w sytuacji, gdy po przeprowadzonym prawidłowo postępowaniu dowodowym i odpowiadającej standardom wynikającym z art. 7 k.p.k. ocenie materiału dowodowego, nadal istnieją niedające się usunąć wątpliwości, które sąd rozstrzyga niezgodnie z kierunkiem określonym w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. Oznacza to, że w przypadkach, w których skarżący kwestionuje ocenę poszczególnych dowodów, nie może być mowy o naruszeniu art. 5 § 2 k.p.k. Zarzuty obrazy art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. mają bowiem charakter rozłączny.

Oczywiście bezzasadne okazały się także zarzuty podniesione w kasacji obrońcy skazanego K. P.. Wbrew temu co twierdzi skarżący, organ ad quem właściwie, respektując standardy kontroli odwoławczej wyznaczone treścią art. 433

§ 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., odniósł się do zarzutów podniesionych w punktach I.1e i I.3 apelacji.

Sąd odwoławczy miał bowiem rację dzieląc stanowisko instancji a quo co do tego, że dowód w postaci danych z logowania telefonu K. P. do stacji BTS, pozyskany w toku postępowania przed sądem I instancji, jest nieprzydatny do stwierdzenia, czy wyżej wymieniony dokonał rozboju na początku stycznia 2016 r. Przede wszystkim, o czym autor kasacji zdaje się zapominać, a co jest faktem powszechnie znanym, telefon komórkowy, w tym samym czasie może pozostawać w zasięgu nie jednej, ale kilku, a czasami wręcz kilkunastu stacji BTS, a nawet logować się do nich naprzemiennie, w zależności od różnych czynników. Nie zawsze też telefon loguje się do najbliższej stacji BTS, a na takim właśnie założeniu opiera się argumentacja skarżącego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 10 lipca 2013 r., II AKa (...); wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 14 listopada 2013 r., II AKa (...)).

Z pozyskanych na etapie postępowania przed sądem I instancji danych dotyczących logowania telefonu skazanego K. P. wynika przy tym jednoznacznie, że zarówno w dniu 1 stycznia 2016 r., jak i w dniu 2 stycznia 2016 r. (a więc w datach, które obrońca wskazuje jako jedyne możliwe daty zaistnienia zdarzeń będących istotą czynu przypisanego K. P. w punkcie XII. części dyspozytywnej wyroku sądu pierwszej instancji) telefon skazanego K. P. wielokrotnie i w różnych porach logował się do stacji BTS położonych w D., w tym głównie do tej, która jest usytuowana przy R.. Ponadto, wbrew temu co podnosi skarżący, stwierdzenia sądów orzekających w przedmiotowej sprawie, iż skazany podczas zajścia w mieszkaniu pokrzywdzonych mógł nie posiadać przy sobie telefonu komórkowego bynajmniej nie są sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego i logiki.

Z powyższych względów nie ma racji skarżący również wtedy, gdy rażące naruszenie prawa, mogące mieć istotny wpływ na treść wyroku, wiąże z rzekomo wadliwym rozpoznaniem przez sąd odwoławczy podniesionego w apelacji zarzutu dotyczącego oddalenia wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu geodezji i kartografii, który miał „na celu potwierdzenie lokalizacji stacji BTS, w szczególności umiejscowienia na mapie stacji BTS, do

których logował się telefon oskarżonego w pierwszej połowie stycznia 2016 r.” oraz oddaleniem przez organ ad quem analogicznego wniosku zgłoszonego na etapie postępowania odwoławczego. Skoro bowiem za pomocą pozyskanych przez sąd pierwszej instancji danych dotyczących logowania telefonu skazanego K. P. na początku stycznia 2016 r., z przyczyn wskazanych wyżej, nie da się wykazać, że ww. nie mógł w tym okresie przebywać przy ul. M. w D., zbędne są także dalsze szczegółowe ustalenia na temat dokładnej lokalizacji poszczególnych stacji BTS. Nade wszystko jednak zauważyć należy, że do ustalenia dokładnego położenia stacji BTS, w okolicznościach przedmiotowej sprawy, nie były wymagane wiadomości specjalne w rozumieniu art. 193 § 1 k.p.k. Z pozyskanych przez sąd pierwszej instancji danych wynikały wszak bardzo dokładne informacje dotyczące lokalizacji stacji BTS (współrzędne geograficzne) i absolutnie zbędne było dopuszczanie na tę okoliczność dowodu z opinii biegłego z zakresu geodezji i kartografii. Umieszczenie na mapie punktu o podanych współrzędnych geograficznych, czy też określenie współrzędnych geograficznych konkretnego punktu usytuowanego na mapie, bynajmniej nie wymaga wiadomości specjalnych. Dość wspomnieć, że zadania tego rodzaju wykonują na lekcjach geografii uczniowie szkoły podstawowej.

W tym stanie rzeczy, oddalenie przez sąd odwoławczy eksponowanego w kasacji wniosku dowodowego oraz uznanie za trafną decyzję organu a quo, który analogiczny wniosek oddalił w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, nie stanowiło rażącej obrazę przepisów prawa mogącej mieć wpływ na treść orzeczenia.

Z powyższych względów, także kasację obrońcy skazanego K. P., należało uznać za oczywiście bezzasadną.

Okoliczność, że oba wywiedzione w niniejszej sprawie nadzwyczajne środki zaskarżenia okazały się oczywiście bezzasadne umożliwiła Sądowi Najwyższemu oddalenie kasacji w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W wyroku rozstrzygnięto też o kosztach obrony z urzędu.

Mając na uwadze trudną sytuację materialną skazanych, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwolnił skazanego M. Ż. od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne w części na niego przypadającej, a skazanego K. P. od wydatków tego postępowania w części na niego przypadającej.